

GABRIEL DONNA

~~Inv.~~ 10752.

305559

MARGINALIA

15067.

Donațiunea Măiorescu

859-1

1911

Tipografia „UNI

CONTROL 1953

CONTROL 1953

1961

D

De acelaș.

Apărute:

CATE-VA STROFE Epuisat
SONETE URANII „

Vor apare:

PENSIERI PROHIBITI Versuri
PEISAGII SUFLETEȘTI Schițe
CONFESIUNEA LUI CANTEMIR Roman
AD COELUM Versuri
SONETELE LUI SHAKESPEARE Traduceri

RC 67605

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ
BUCUREȘTI
COTA 10752

B.C.U. Bucuresti

C15067

P A C E

Prelunga vâjâire a vântului de séră !
Din negura profundă ce corpu-mă înfășoră
Mă deslușesc iar zeul senin și inocent ;
S'a șters visu-mă nebun de brun adolescent
Și-abia m'atinge clipa în sufletu-mă scandată
Și vântul larg al serii pe plôpa-mi aplecată.

O, vântul larg al serii pe plôpa-mă aplecată !
De buze arsa-mă gură e rece și crispată,
Pe fruntea mea în val de-opal se scurge luna,
Senin și palid zeul remâne 'n tot de-auna,
Iar demonul frângându-și făptura se'nfioră....
Prelunga vâjâire a vântului de seară !

MELANCOLIE

Printre fagi, lumina lunei peste ape strălucește,
Raza-î palidă prin trestii tremurândă se 'mpletește ;
Ce trist vâjâe pădurea Ț.. Freamătul ei plin de jale
Pare-ecoul unui cântec uimitor de întristare....
Printre fagi lumina lunei tremurândă se 'mpletește.

Unde cade steaua aceasta ca o lacrimă de aur î
Viziunile-mi ornate cu argint și verde laur
O urmază, stol de-aripe care m'au abandonat,
Ele-mi lasă-etern regretul de-a mă fi redeșteptat
Pe când cade steaua-aceasta ca o lacrimă de aur.

Ochii mei ce 'nătă 'n lacrimi îi aplec trist și-obosit
In spre undele murinde lângă malul de granit,
Chipul teü imi trece 'n minte ca o palidă-amintire...
Ce de vreme ne desparte, vis suprem de fericire !
Ochii mei ce 'nătă 'n lacrimi îi aplec trist și obosit.

TEMPUS EDAX-RERUM

In liniștea de seară, din turlile tăcute,
Din clopote vibrează metalică-armonie
Și undele sonore, cu-o vagă poezie
Repovestesc credinței legendele trecute.

O lume de-aspirații și de credințe trece
Cutoreerând văzduhul și inimile 'mbată.
Trist sceptic, und'ți-e viața naivă de alt'dată,
De ce de-o parte singur, stai amortit și rece?

ECOURI DIN PARC

.... Cu basme înșira-voiă, acolo, pentru tine,
Cum zînele înșiră pe-un fir mărgăritare,
Rubinul fantaziei din țările cu sôre,
In care se valsează în ritm de violine.

Pe când se caută în umbră arzând a noastre gură,
In șoptă evoca-vom îmbrățișeri bizare,
Vedeau-vom cum Narcisi s'aplec spre apa 'n care
Uimiți și-admiră leneș divinile figuri.

Și 'n sfertul lunii de-aur în care se întorn
Pe rînd a noastre visuri, vedeau-vom cum feciore,
In sbor spre Berenice își dau o sărutare...
Din codrii lung resună un melancolic corn.

CÂNTEC DE TOAMNĂ

(Verlaine).

Prelungă suspine
De violine
În suflet îmi tórână
Monotonia
Și reveria
Adincă de tómnă

Cu umede pleópe
Când trec pe aprópe
De veștedul crâng,
Aduceri aminte
Vin ca să m'alinte
Și 'nduișat plâng.

Și ast-fel mă duc
În vântul năuc
Și care mă poartă
Ici-colo, acu,
Asemenea cu
O frunză uscată.

ADIO

(FRAGMENT)

Către S. D.

.
.

N'oiu mai pândi în ochiū-aprins,
Al tĕu, cum, plin de dorurĭ,
Amoru-mĭ tragic e ĭnvins
Mereu de alte-amorurĭ.

Tu vei urma sã rizi ĭn ŝir
Perlatul tĕu tremolo,
Dar risul tĕu, ca sã-l respir
Nu voiū mai fi acolo.

Atuncĭ ŝi tu, neapãrat,
Veĭ fi ŝi pentru mine
Ca tot ce-odatã — a existat
Șĭ'n minte mai revine.

Vei fi 'ntr'un nimb scãpãrãtor
De aur plin de sóre
Un blãnd tablou evocãtor
Al clipelor fugare.

Tablou ce'ncet, dar nencetat,
Cu sborul de secunde
Pierzĕnd conturul adorat,
Culorile profunde,

Iar clar revine — iluminãnd
Tãcutele lamente
Din sufletul agonizãnd
In tristele momente.

UNUI POET

Lui Nicolae Cond.

Cu părul 'n vânt și palid, zeu brun al tinereții,
Urmezi în fuga mare himera frumuseții
Cu fine buze roșii și visul tău divin
Când crezi că-l ai aprăpe, perfecta ta sculptură
Dispare ca un abur, sub însetata-ți gură
Remâne iarăși spațiul ironic și senin.

Și steaua-și arde rece smaragdu 'n depărtare ;
Tu, ce-ai crezut că-avântu-ți, în ultima sforțare,
Atinge al himerei argint aureal,
Strângi în crispata-ți mână, supremă ironie,
Cristalu—impur al halbei și 'n fumuri de beție
Stupid îngâni pe strade un *lied* sentimental.

O vis, poemă caldă a nopților stelate
În razele-ți străbatem regatele-azurate,
O demon adorabil cu ochii de safir,
Ce când în sbor neantul ne-alunecă de-alungul,
Né-arunci în crâșma néagră din care, trist, amurgul
Acestei vieți ne scóte și-asvârlă 'n cimitir !

NOEMBRE

«Ochi-î sunt ca nisce mure,
Fața-i pörtă — un ne'nțeles
Ca și farmecul din vers,
Ca și-un freamăt de pădure».

.
.

E pôte vre-o legendă veche
Plutind pe lacuri solitare
A zinei dulci de care móre
Un prinț frumos, fără pereche.

Mereu, în gândul meu s'abate
Și totuși tristă-i azi lumina,
Ca un desen ciudat de China
In dungi de plóie-un corb se sbate

Ca și tăcerea ce m'apasă
Azi rece-i mâna ce am strâns,
Pustiü, cu cerul trist și plâns,
Și amintirile mă lasă.

Mereü, — pădurea 'n vânt se 'ndóie
Și versul spune pe 'nțeles
Cum crângiie 's muiate 'n plóie
Că murele s'au și cules.

FARMEC

In transparența caldă-a serii
Un freamăt pare un suspin
Și lacul dórme alb de stele
Că sufletu-mî de tine plin.

.
.

E văpaia lunii óre
Ce cu farmec mă inundă
Saú e scumpa-ți amintire,
Chipul palid, geana udă ?

Căci în raza ce pe apă
Tremură și'n luciú cată
Și în farmecul de stele,
În parfumul ce mă 'mbată,

In tot, pare că vibrează
Din ființa ta ceva ;
Am în veci, senin și rece,
Chipu-ți înaintea mea.

Ast-fel, când contemplan luna
Tot ce sufletu-mî străbate
E molatica-î văpae
Palida-î singurătate.

NOCTURNE

I

Cum luna ne'nsoțește, tăcută și-amicală,
Prin lungile alee în care ne-izolăm,
Splendidă ca idealul de care expirăm,
Etern mă urmăresce imagina ta pală,
Cum luna ne'nsoțește tăcută și-amicală.

Când scald în ochi-ți limpezi răpita mea privire,
Eu uit că n'am ca tine tot cincisprezece ani
Și, vrând să se salveze din secolii tirani,
Extazu-mi își promite vecii de fericire,
Când scald în ochi-ți limpezi răpita mea privire.

Dar brusc mi-aduc aminte și mâna ta o strâng
Ca un mai mare frate, — iar versul meu sonor
Evocă 'n noaptea albă poeme de amor...
Senini-ți ochi se miră că ochi-mi umezi plâng
Și brusc mi-aduc aminte și mâna ta o strâng.

II

Sunt melancolic ca un sôre ce se apropie de-apus
Și dacă-apusu 'ngreuiază cu gânduri nimbu-i de topaze
Vei fi tu visul ce planează în ale lui din urmă raze,
Desmierdătorele efluvii scăldate 'n purpura de sus ?
— Sunt melancolic ca un sôre ce se apropie de-apus.

E gura ta promițătoare de renouiri de-adolescențe
Și nici odată frumusețea n'o să devie-un suvenir ?
O dor imens de nemurire pentru minunea ce admiri
Si disperată implorare ce se sfârșește'n violențe
Pe gura ta promițătoare de renouiri de-adolescențe.

III

Când dup'o lungă iarnă Maiu ne dezamortește,
Am vrea ca să culegem din arbori toată flórea,
Uimiți am vrea să strângem la piept mirositoare
Pădure, și-imposibil. nebunul dor va crește,

Frumosul mă răpește și vecinice tandrețe
Străved în fie care din ochii în migdală,
Și jur că sărutarea-mi domni-va triumfală
Pe gură inpurpurate de-o caldă tinerețe.

Dar doru-mi se consumă în propria-i violență
Ca un splendid incendiū ce noaptea 'nsângeréază,
Splendórea-î multă vreme în minte se păstrează
Iar eu rămân dor scrumu-î, fragilă aparență.

VERSURILE MELE

Am scris întâia strofă c'o mână 'n mâna-ți caldă,
Privind cum în rubinul apusului se scaldă,
Lăsându-ne pe gânduri, un stol de rândunele.
De-atunci singurătatea pe umeri-mă plecată
În lungi și vagi poeme șoptindu mă te arată
Și-amestecă o rimă prin lacrimile mele.

Le smulg din stinse vremuri în nopți de somn lipsite
Și fără să știu dacă de tine-or fi cetite
Și chiar făr'a fi sigur că pot a măi iubi;
În psalmi te cânt cum încă pios se tămâiază
Un idol lângă care tăcut se'ngenuchiază,
Prea triști a nu măi crede, dar făr'a-l părăsi.

O, nu măi sper vi'o dată că iar ne-om revedea.
Va råde vremea bustu-ți superb ce rămânea
Măi alb, măi adorabil sub focul sărutării.
Dar, peste multă vreme, târziu,—ne având ce face,
Când ție, chiar, de sigur, nimic nu-ți va măi place,
Veți ține, lung, înfoliū-mă, în dreptul lumânării,
Aș vrea măcar atunci să simți cât te ador,
Că-am reușit a prinde clipitele ce sbor.

Tu, pentru care versul e tot de-auna vid,
Aș vrea să ți se pară, în fine, un tesaur
Să-ți zici: «De unde dânsul găsit'atâta aur,
Bogata lui paletă, în traiul lui stupid!

Și dacă întâmplarea ne-ar pune iar alături
Severi, în largi fotoliuri, albiți ca de omături,
De sigur vom surăde de trist volumul meu,
Vom råde împreună și totuși, melancolic,
Nu știu dacă și-atuncia din râsul tău ironic
N'aș scote încă strofa părerilor de rău.

IN TREN

O, nóptea petrecută în tren, iar împreună !
Un lac sticlea din fugă sub razele de lună,
Murea rotunda lampă sub vëlul verde 'nchis ;
Cu capetele 'ntórse ca pentru-o 'ncurajare,
Cu gura 'ntredeschisă ca pentru-o sărutare,
Căutam, par'că-o problemă'n secretul nostru vis.

Alătura, în fundul banalului fotoliu,
Simțiam cum se topește nebunul nostru-orgoliu
Rănit de reciproce și crude acuzări
Era prea cald și haina noi ne o deschiaser...
Pe umerile góle ce-aprópe le uitasem
Iar ne-am trezit că punem nebune sărutări.

În colțuri călătorii, bufone silhuete,
Dormeaú, iar noi în pace făceam să se repete
Trecutul ce zădarnic voisem a uita.
Pe buze năbușisem bruscheța sărutării
Iar trenu 'n alergarea-î pe-aripă 'noptării
Convoiul tragi-comic în vid îl transporta.

Și stâlpii, iuți fantome, treceaú în nóptea clară ;
Tristețea fericirii ce trebuí să d:ispară
M'a impetrit cu ochii fixați pe gura ta :
Menirea nóstră aspră în zori ne va desparte,
Prezentul va remâne în urmă-ne departe
Și nu mai sper ca fruntea-ți să pot a săruta !

REVEDERE

Către C. N.

Alt-dată-mă oferiseși tot ce melancolia-ți
Avea mai blând, și buza-ți ce-ardea sub un sărut,
Dar eă plângând în nóptea-mă alt vis ce m'alintase
Am dat din umeri și-am tăcut.

De-atunci sunt ană la mijloc, — din nou ne strângem
mâna

Și simt ca o tristețe, nemărginit regret;
Azi corpul tău subțire sub carnea-ți roză pörtă
O eleganță de schelet.

Distratul de-altă dată la rîndu-ı te iubește !
Și'n fața ta'ngenunchiü o vorbă ca să-mă spuı,
Ca o servilă umbră ce luna prelungeste
Pe soclul vr'unei reci statui.

CASTITATE

Voï singure-mă remâneți, din vremile iubite,
O, amintiri! — prilejuri de-a plânge sau visa
Din singura-acea vîrsta în care ori cine simte
De geniū o scîntee, măcar, pe fruntea sa.
Ții minte nóptea albă, a lunii raurare
Ce'n aur impalpabil ne clar-transfigura ?
Cînd, tâmplă lângă tâmplă, în larga contemplare
Pe gura-mă a ta gura veneai a apăsa ?
Argintul vocei tale timbra sonoritatea
Adolescenței ode, cântam genialitatea
Iubirei nóstre pure și fără de urmări,
Supremul dor al nostru, o urnă parfumată
De crinii cei măi palizi, căci nu ne-am dat vr'odată
De cât acele blânde și caste sărutări.

Azi port în viața-mă tristă iubirea-abandonată ;
Tristețea, largă cută, pe fruntea-mă e săpată
Și singură-amintirea, intima mea amică,
Ades mă viziteză, — iubirea mea unică
A pus și în privirea-i melancolia mea.
De braț mă ia adesea, cu-un deget imă arată
Luceferii sub care visam noi altă dată,
O stea ce-și scurge viața din ceru'n care-ardea
Și cînd se frémăt plopii și luna'n gémuri bate
Mă leagănă în ritmul romanțelor uitate
A căroră cuvinte știaî numai tu, dor,
Și'n brațele-amintirii translucii de-ametist,
Cum sunt prea singuratic și cîntecu-î prea trist,
Marî lacrimi pe obrazu-mă tăcute se cobor.

OCHII TĂI

Am iubit ochi clari ca apa unor scumpe diamante,
Veseli ca un ris ce'nșiră limpezi notele perlate,
Ochi răsând așa de lacom că în lacrimi înotau;
Ochi murinzi sub plópe albe ca în marmură sculptate
Ce inmormântau trecutu-mi între genele-adorate,
Triști ca și eternitatea peste care se'nchidea.

Adorat-am ochii negri, dulci ca visele intime,
Sărutat-am și smaragdul unor ochi plini de cruzime,
Remătând neconsolabil de-al lor verde aurit,
În piósa-mi amintire toți lucesc ca pietre scumpe,
Într'un scrin de-atlaz albastru și azi inima-mi se rupe
Sub pedéapsa cea mai crudă dea-i fi prea mult iubit.

.
.

Dar ochii tei sunt limpezi, privirea lor e caldă,
În umbra lor cea clară privirea mea se scaldă
Ca'n marea de repaos a celor cari mor;
Ei au privirea blândă a celor cari iartă
În cât, din ochi-mi láncezi de móartea lor încetă,
Mai curge înc'o dată o lacrimă de dor.

UNUI SUFLET

Crede-mă, a ta iubire mă consternă, mă uimește.
Sciū tristețea fără margini când zadarnic se iubește,
Mărtea intimă din suflet când nimica nu mai sperî.
Când privirea ta mă arde într'o mută adorare
Aș voi să simt pe buza-mi fluturând o sărutare,
Să mă pierd din nou în visul eterat al unei seri

Dar.. nu sciî că dacă ochi-mi au privirea prea senină
E că-aū ars în contemplarea altor valuri de lumină,
Crezî că risul meu e vesel și-i o tristă ironie...
Nu, copilul nebunatic, iubitor de altă dată
Abia pôte să-ți ofere amicitia-î ciudată
Inșă inima-i e mărta, o ruină, o pustie.

Contra inimilor năstre, noi, imagini plutitoare,
Ce putem când roși de doruri ne trezim plini de mirare
Că 'ntr'o bună dimineață nu putem să mai iubim,
Și când vrem să ne constrângem, cu un vers ce se copiază,
Par-că-am strânger o fantomă ce'n neant se-evaporează
Răspândind în urma-i neagră un miros de ciutirim.

.
.

Tôte dulcile-ți bilete le voi arde ca să 'ngrăpe
Inutilele regrete, și privesc plângând aprăpe
Aste fl.ri ce între file s'aū uscat și au murit,
Făr 'a vrea ai pus alături trista năstră 'mprejurare :
Ale tale pagini roze este calda-ți adorare
A mea inimă e erinul ce de mult s'a veștejit

SUPREM ADIO.

Amicul meu Const. I. mort la 20 ani

Mângâierea-ar fi imensă de-aş putea să cred că'n sfere
Mai senine și mai blânde mai există-o vedere,
Că apar în alte ceruri sorii albi ce'n cer se sting.
Dar când cuget că acuma-i pentru cea din urmă oră
Când contemplan trista-ți ființă, fața-ți albă ca de ceară.
E oribil și mă dore că abia mai pot să plâng.

Peste fața ta atinsă de funebrele aripe
Ale morții, se vor cerne vecinic clipe peste clipe,
Ne 'ndurate ca o lege pe acelaș vecinic rost;
Par-că nici nu-mă vine a crede... Cum? O vagă rugăciune,
O lopată de țarină, clopote ce 'ncep să sune...
Și uitarea se așterne ca și cum nici n'ai fi fost?

Viața noastră e mai tristă ca o tragică poemă.
Cad iluziile noastre ca de-o crudă anatemă,
Cum curg frunzele spre iarnă pe alea de platani
Totuși une ori ne'mbată într'o caldă sărutare,
Însă inima tresare într'o dulce aspirare,
Cântă, speră și admiră... când ai douăzeci de ani,

Îns'al nostru suflet pare ca acele pasări care
Nicăeri nu-și face cuibul; triste, vecinic călătore,
Cine scie 'n care parte își duc vecinicii lor dor.
Noi n'am putut să te reținem lumii noastre și d'acuma
Întins în leagănu-ți de piatră dormi-vei pentru tot-de-auna
Și cine scie care visuri te-or legăna în lumea lor.

.
.

Dormi, dar, inima de aur, tânăr sôre ce apune,
Un adio te urmează ca o caldă rugăciune,
Dormi, durerea-î pentru aceia ce rămân în urma ta;
Dormi, în jurul teu e-atâta întunec și durere
În cât fierul ce finește tenebrósa-ți încăpere.
Parcă ar tăia într'una însuși din inima mea!

1896. — 2 Mai

AMURG

La mienne, dis, et la tienne . . .

De-atâta vreme într'o carte,
Scii, viorele presate
Pe-o fôie s'au și incrustat.
Cosciugu'n versuri și-au săpat
Cât trebui pentru două flori.
E cartea'n care-odinioară,
Cu-un braț trecut de subțioră,
Urmam cu degetul, atenți,
Iubirea marilor poeți
Cântată'n ritmi neperitori.

Petalele's decolorate,
Sunt albe cum ar fi săpate
In piatra albă ca ornare :
Și-acele marmuri funerare
Sunt albe tôte'n cimitiruri.
Obrajii noștri sunt uzați
Ca aste flori, decolorați
De lăcrămi, nu numai de guri,
De vremi de care nu te'nduri,
De-atât și-atâtea suveniruri.

Simți tu de-acuma cum apune
Și tinerețea noastră spune . . .
O, tinerețea mea și-a ta
O, sărutarea, ce'ncheia
Al nostru strâns blând și tăcut !
Din dorul cald, imens, al tîu
Și din nebun sărutul meu,
Noi ce-am făcut ? Ce s'a ales ?
Eu nici acum n'am înțeles
Din viața mea tu ce-ai făcut.

Ca și pe-atunci splendid e cerul
Ce ne revarsă vag misterul
Melancoliilor senine ;
Dorm nebulóse opaline
Pe firmamentele albastre.
In crâng, ce'n freamăt ne vorbește
Secretul nostru láncezește,
In caldul nopților de vară
Și astă-zi, par-că, mă înfioară
Căldura pielitelor noastre.

Din lumă in lumă ne ridicam
De mijloc strănși și traversam
Iradiata depărtare
In care-și varsă vre un sóre
Smaragdu-i fluid de departe ;
Prin incrustări de perusele
Lucesc și azi a nóstre stele,
A mea, asemeni și a ta,
Dar astă-zi plâng de a vedea
Ca și pe noi, cât le desparte.

Și totuși, dacă-am incerca
Măcar o clipă a ne-apropia
Curioși, crezi tu că vom vedea
Lucind iar steaua-mi lângă-a ta
Și-aceste flori violetate?
Vezi tu cum azi le căutăm
Și fic-care contemplăm
Cum ard din ce in ce mai stins.....
Inuntru'n sufletu-mi atins
Par-că-aș privi de la o parte !

REINTOARCERE

Către Gog. Desgr.

In ceruri trupurile nu s
Mai fericite și, de sus,
Doresc cu-o jale nesfârșită
Să simț^ă iară că palpită
Ca cele-abandonate jos.
Iar sufletele noastre-aici
Ca'npresurate de-inamică
Se sbat cuprinse de dementă
Să urce iară-și in cadență
In infinitul luminos.

Și infiniturile-albastre
Ade-ea sufletele noastre
Rătăcitoare le sfășie;
Rămâne-ades câte-o^ă fâșie
In razele vre unei astre,
Ades, un colț de poesie
Dispare'n depărtări sihastre.
In sborul lor dispar in cale.
Și-acele nebulose pale
Eu știu că une ori nu sunt
De cât porniri de pe pământ
Ajunse 'ntruna despuiate
Spre-acele margini inghetate
Ale-existenți-universale.
Și cerurile părăsesc
In ochi t^ăi ce dogoresc,
Pe corpul t^ău, bronzat cuptor
Voi^ă arde visuri, corp și dor
Și ale sufletului fale.

Mi-e dor de gura ta, mi-e dor.
Sunt azi un simplu muritor
Care 'nsetat de nemurire
De frumusețe, de iubire
Imploră-asupra-i să te'nduri.
Mândrie, visuri de departe
Și 'ntreg trecutu-mi, la o parte !
Chiar de ar fi, noi Lucifer,
Să cad apoi în cel'alt cer
Al sufletește'or torturi.

Căci ochii tăi ascund crușimea
Și negrul lor au profunzimea
Neliniștitelor oceane,
Pe-a tale buze ard mărgene
De roși apusuri din Orient.
Evocător de voluptate,
O, idol brun, ești ca o noapte
În care luna-și varsă-argintul,
Dar te asemeni cu - infinitul,
Splendid și vast, dar inconștient.

Da, vis frumos de tinerețe,
Ești cer sclipind de frumusețe,
De ce orgoliul de-a fi rece
Când vastul toț nu ne 'nșlege
Pe noi acești inteligenți ?
Imensități-ascundem ore
Neasămuita-ne paloare ?
Când admirăm noi vecinicia
Ne înfrământăm melancolia
De-ai fi atât de indiferenți ?

STATUA

Făptură ce nimic nu speră
Eu port pe fruntea mea severă,
Sfidând întrégă vecinicia,
Ideia și melancolia
Artistului ce m'a creat.
In ochii mei cari visează,
Un vis de marmoră! — planează
Eternitatea nemișcării
Bizară opera-a 'ncercării
Rămas' un vis neterminat.

Eternă, rece, nemișcată,
Imi pierd speranța ca vr'o dată
In fin rubin de sânge cald
Vibrând de viață să imi scald
Aibéța mea marmoreană.
Sărutul dacă ucide ades.
Cum a rămas n'am înțeles
Splendidu-mi gât nesărutat
Și torsul meu ne'mbrățișat
De-o dragoste supra umană.

Vecia dacă m'ar surprinde
Sub mușchiul care se întinde
Sau dacă 'n nloi dezagregată
Pe bronzul soclului culcată
Și forma imi va dispărea,
Voiu regreta că n'am trăit
Și gestul meu inmărmurit
Că geniul care m'a creat
E mort și 'n van a asceptat
Un fin surăs pe gura mea.

POETII

Filtrați în inimile vóstre
Torrentul flăcării albastre
Ce vă revarsă din 'nălțime,
Tot aurul ce pun în rime,
Poeții, semi-dei postumi.
Puteți să plângeți câte-odată
De gura lor nesărutată
În tot d-auna 'ndeajuns.
Eternul plâns și trist respuns
Dat feticirei astei lumi.
Dar de-a pătrunde nu 'ncercați
În ochi 'n lacrimi înecați
Ai celor alt-fel făuriți;
Poeții dacă vă sunt dragi,
În ochii lor adânci și vagi,
Credeți-mă să nu priviți.

Sorbind, cu vastele abisuri,
Din cupa absintului de visuri
Ce numai ei v'au oferit,
Viziunii lor svârliți argintul
Și sub picioarele lor mirtul
Extasului nemărginit,
Și, cum un vis se eternizează,
Figura ce se-depărtează
Puteți de-acum să o săpați,
O colosală înfățișare
Sub fruntea cărei, mic și mare,

Târându-vă să vă 'nălțați
Pe soclul marmorei eterne
Priviți, cu vremea cum s'așterne
Singurătatea nemuririi,
Cum luna lustru 'nmărmuririi;
Dă, nóptea, 'ntinsului de ape.
Dar pieptul lor de l'ați atinge
Cu- urechia vóstră veți distinge
Un dezacord urcând încet . . .
Un semi ȃeu e un poet,
Să nu-l priviți mai deaproape.

CONSOLARE

.. un rêve ; passez !.

Zadarnic vrei ca într'o carte
Să sapi un vis de-eternitate,
Uu templu-ideii solitare,
Pe când în suflet, fie-care,
Purtăm în vast, trist cîntirim ;
Gîndesce-te la tot ce móre
La steaua-albastră ce dispare
Uimind privirea sfîșiata
Și fără-a mai putea vr'o dată
De raza ei să ne-amintim

Și dacă-un suflet nu găsești
Ca sufletul să-ți odihnesci
De-asupra-atător frunți plecate
De ne 'mpăcata voluptate
Discret tu caută să te 'nduri :
Gîndesce-te la remușcarea
Ce șterge-adesea sărutarea,
La guri ce nu-și aduc aminte
Că nu cu mult mai înainte
Mureaū de dorul altor guri.

De te strevești prea singuratec
In unda lacului sêlbatic,
Și dacă luna se aplecă
Prea mult de-asupra ta și 'mbracă
Cu nimb un vis fermecător,
Gîndesce-te că toți ne stîngem
Creând în lumea 'n care plîngem
Abia o clipă de uitare
Că fantazia noastră móre
Cu sufletele cari mor.

LA PARTENZA

Fideliu vechiului frumos
Prin vr'un muzeu întunecos
Se izolează, adorând
Relicve antici și-evocând
O clipă de seninătate.
Ca preoți care singuri știu
Că Dumnezeu e încă viu,
Ei fruntea 'n palme își apuc
Își clatin capul și se duc
Urmați de-a lor singurătate.

S'a dus și geniul,—vulgar
Toți cuget astă-zi și se par
Dictate de măreții dei
Acele vaste,—adânci idei
Pe lespezi hieroglifate
Pe rând se duc în vânturi glorii...
—Sacrifică-vom iluzorii
Celebrități și turmenta
Iar bietul suflet spre a'l reda
Mulțimi-'n forme fin sculptate?
Rămâe sufletul senin!
O cupă ultimă să'nchin
La-al meu trecut și, vagabond,
Spre-un, vecinic altul, orizont,
Să punem inima 'n mișcare.
Ne duce dorul violent
Spre-orgii de-apusuri din Orient

Saă nordul alb vom explora
Și'n nopți prelungi vom descepta
Singurătățile polare.

Ducând în ochi-ne miragii
De 'nflăcărate peisagii
Și'n suflet iar cristalizând
Iluzii rose, navigând
Spre-o 'ndepărtată constelare,
Vom trece-asemeni cu o stea
Ce-o clipă ceru-ar traversa
Sfîdând pămîntul adormit.
Ce-i pasă că nu s'a zărit
De nimeni repede-i splendoare!

